

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W SZCZECINIE

Szczecin, dnia 10 maja 1957 r.

Nr 6

poz. 30-32

Część I. Przepisy obowiązujące

poz. 30 Zarządzenie Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie, Szczecińskiego Urzędu Morskiego i Rejonu Dróg Wodnych z dnia 20 kwietnia 1957 r. w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa przy korzystaniu z ośrodków wypoczynkowo-przywodnych.

poz. 31 Zarządzenie porządkowe Nr 9/57 Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z dnia 13 marca 1957 r. w sprawie nadzoru i wymogów dotyczących stanu bezpieczeństwa dla statków morskich i nie objętych technicznym nadzorem instytucji klasyfikacyjnych.

Część II. Publikacje

poz. 32 Orzeczenie Okręgowej Kontroli Zawodowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 29. XI. 1956 r. w sprawie Janusza Buchholza.

Poz. 30

ZARZĄDZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie, Szczecińskiego Urzędu Morskiego i Rejonu Dróg Wodnych z dnia 20. IV. 1957 r.

w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa przy korzystaniu z ośrodków wypoczynkowo-przywodnych.

Na podstawie art. 2 i 7 dekretu z dnia 2. II. 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35), § 6 Zarządzenia Nr 112 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 maja 1956 r. w sprawie wprowadzenia koniecznych urządzeń w kąpieliskach zorganizowanych i zapewnienia w nich bezpieczeństwa (Monitor Polski Nr 37, poz. 439) oraz Zarządzenia Nr 77 Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 21 czerwca 1956 r. w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa przy korzystaniu z ośrodków wypoczynkowo-przywodnych, zarządza się co następuje:

§ 1.

Ośrodek wypoczynkowo-przywodny (kąpielisko zorganizowane), zwany w dalszym ciągu „Ośrodkiem“, jest to zespół urządzeń wodno-terenowych i budowlanych, którego celem jest zapewnienie mieszkańcom miast i osiedli wypoczynku w sąsiedztwie wody i w wodzie.

Do ośrodków zalicza się ośrodki naturalne przy wodach biejących i stałych, ośrodki nadmorskie oraz ośrodki sztuczne wyposażone w baseny, wodę przepływową i urządzenia oczyszczające.

§ 2.

Do ośrodków nadmorskich zalicza się kąpieliska położone nad morzem, zalewem szczecińskim i drogami morskimi.

Do ośrodków śródlądowych zalicza się ośrodki położone nad jeziorami, rzekami oraz baseny sztuczne.

Ośrodek winien mieć właściwą lokalizację (dogodne ukształtowanie brzegów i dna, odpowiednią siłę prądu i czystość wody).

§ 3.

Granice ośrodka winny być oznaczone trwale, zarówno od strony lądu jak i od strony wody.

Ogrodzenie granic ośrodka łącznie z urządzeniami budowlanymi, płazą oraz łącznie z odcinkiem strzeżonego lustra wody, następnie od strony lądu przez ogrodzenie siatką lub płotem w ten sposób, by ogrodzenie sięgało w linii prostopadłej do brzegu, w kierunku lustra wody, do głębokości 1 m, a od strony wody bojami koloru czerwonego.

Jeżeli ośrodek znajduje się nad wodami śródlądowymi żeglownymi i spływowymi (rzeka Odra, Regalica, Ina oraz jezioro Dąbskie), to boje graniczne (zewnętrzne) winny być kolorowane w zależności od brzegu, na którym położone jest kąpielisko. Na lewym brzegu rzeki lub jeziora żeglownego używa się boi biało-czerwonych (skośne pasy) prawym brzegu boje białe z czarnym pasem poziomym.

§ 4.

Strefę przeznaczoną dla niepływających, o głębokości 1,5 m oznacza się linią boi w kolorze żółtym. Strefa dla pływających sięga do boi granicznych — czerwonych. Granicę strefy dla pływających ustala komisja określona w § 26, biorąc pod uwagę miejscowe warunki jak: siłę nurtu, przepływ wody z zimnych źródeł oraz szerokość szlaku żeglownego.

W ośrodkach, w których istnieją ku temu warunki, należy wydzielić teren kąpieli dla dzieci, przez oznaczenie powierzchni lustra wody o głębokości 60 cm.

Dzieci do lat dwunastu mają prawo wstępu na teren ośrodka wyłącznie pod opieką dorosłych.

§ 5.

Obszar strzeżonego lustra wody należy dostosować do średniej frekwencji dziennej w ciągu sezonu, licząc 3 m² na jednego pływającego i 1,5 m² na niepływającego.

§ 6.

Głębokość wody w granicach oznaczonego obszaru powinna być okresowo kontrolowana i ustalana drogą sondowania dna w strefie przeznaczonej dla niepływających.

W ośrodkach nadmorskich sondowanie winno odbywać się po każdym sztormie i huraganie.

Dno strefy dla niepływających i dzieci winno być systematycznie czyszczone z wodorostów i wszelkich przeszkód mechanicznych.

§ 7.

Kąpiel oraz korzystanie ze sprzętu sportowego jest dozwolone w godzinach, w których jest czynny ośrodek, jeżeli nie stoją temu na przeszkodzie warunki atmosferyczne (silny wiatr, burza, sztorm na morzu).

§ 8.

Dopuszczalność kąpieli oraz zakaz kąpieli sygnalizuje się za pomocą flag względnie kul umieszczonych na masztach. Kolor białej flagi, względnie kuli, oznacza dopuszczalność kąpieli bez ograniczeń, kolor czerwony — dopuszczalność kąpieli pod warunkiem wzmożonej ostrożności (kąpiel dozwolona przy brzegu), kolor czarny oznacza zakaz kąpieli.

Flagi lub kule czerwone podnosi się w ośrodkach nadmorskich przy stanie większym niż 20 wg. skali Beauforta, flagi lub kule czarne — przy stanie morza większym niż 30 wg. skali Beauforta.

W większych ośrodkach należy stosować w razie nagłej zmiany pogody słuchową sygnalizację alarmową (syrena alarmowa, dzwon).

§ 9.

Ośrodek winien mieć odpowiednią ilość kwalifikowanych ratowników. Ratownicy powinni mieć ukończone z dodatnim wynikiem kursy pływackie oraz kursy z zakresu ra-

townictwa i udzielania pierwszej pomocy w nagłych wypadkach. Kwalifikacje ratowników, stan ich zdrowia, winny być corocznie sprawdzane.

§ 10.

Liczba ratowników zależy od warunków lokalnych i jest ustalona corocznie przez komisję określoną w § 26.

Przyjmuje się orientacyjnie jednego ratownika na 300 — 400 metrów linii brzegu, obserwującego lustro wody z wieżyczek lub pomostów, oraz jednego ratownika na 100 — 200 metrów linii wodnej, obserwującego taflę wodną z łodzi ratowniczej.

§ 11.

Ratownicy powinni dla odróżnienia od innych osób używać stroju kąpielowego w kolorze białym (czepek, koszulka, spodenki). Na czepku i na koszulce winna być umieszczona litera „R” w kolorze czerwonym.

§ 12.

Ośrodek winien być wyposażony w następujący sprzęt ratowniczy i pomocniczy:

- a) łódzie ratunkowe wiosłowe i motorowe zarejestrowane w Szczecińskim Urzędzie Morskim (ośrodki nadmorskie) lub w rejonie Dróg Wodnych (ośrodki położone nad wodami żeglownymi). Łódzie motorowe winny mieć silniki o rozruchu natychmiastowym, oraz siatkę ochronną wokół śruby.
 - Ratownicy pełniący służbę na łodziach winni być opasani linką konopną długości 25 m i średnicy 5—8 mm, która z drugiej strony przymocowana jest do łodzi.
 - b) zalegalizowane (na dany rok) koła i pasy ratunkowe oraz rzutki do kół długości 27,5 m,
 - c) bosaki,
 - d) nosze,
 - e) nurkowy aparat sportowy,
 - f) telefon.
- Ilość sprzętu ustala komisja określona w § 26.

§ 13.

Ośrodek winien posiadać punkt sanitarny, wyposażony w niezbędne leki i urządzenia ambulatoryjne. Wyposażenie punktu sanitarnego określa wydział zdrowia właściwej terenowo rady narodowej.

Obsługa punktu sanitarnego powinna posiadać przepisowe kwalifikacje.

§ 14.

Ośrodek powinien posiadać szatnię, pomieszczenie dla ratowników i służby porządkowej, pomieszczenie na punkt sanitarny, na sprzęt oraz ustępy, kosze do śmieci itp.

§ 15.

W ośrodkach wynajmujących sprzęt pływający (kajaki, łódzie, żaglówki itp.) położonych nad morzem, rzekami i dużymi jeziorami, należy określić granicę, do której można się oddalać (np. do mostu grobli itp., na morzu maksimum na odległość 1 mili morskiej). O granicach tych decyduje komisja określona w § 26.

§ 16.

Wszelkiego rodzaju sprzęt pływający, wynajmowany przez ośrodek, winien posiadać kartę ewidencyjną, wydaną przez SUM (dla ośrodków morskich) lub Rejon Dróg Wodnych (dla ośrodków położonych na wodach żeglownych), stwierdzającą stan odpowiadający wymogom bezpieczeństwa żegluga i dopuszczalne obciążenie (ilość osób).

W ośrodkach śródlądowych, nie będących wodami żeglownymi i spławnymi, stan jednostek pływających, odpowiadający wymogom bezpieczeństwa, stwierdza komisja określona w § 26.

§ 17.

Sprzęt pływający może być oddawany w najem:

- a) w ośrodkach nadmorskich i śródlądowych, stanowiących drogi żeglowne, osobom które ukończyły lat 16 i posiadają ważne karty pływackie,

- b) w pozostałych ośrodkach śródlądowych, osobom które ukończyły lat 14 i posiadają ważne karty pływackie.

§ 18.

Zabieranie do łodzi czy kajaków osób, nie posiadających kart pływackich może nastąpić jedynie w takim stosunku, by na każdą osobę nie umiejącą pływać przypadła przynajmniej jedna osoba posiadająca kartę pływacką i pod warunkiem, że sprzęt pływający jest zaopatrzony w pasy ratunkowe, odpowiadające ilości osób nie umiejących pływać.

§ 19.

Właściwe terenowo komitety kultury fizycznej lub upoważnione przez nie zrzeszenia sportowe, zobowiązane są do przeprowadzania egzaminów pływackich i wydawania kart pływackich.

§ 20.

Wynajmujący sprzęt pływający prowadzi ewidencję osób biorących ten sprzęt w najem.

Wynajmujący obowiązany jest do przeprowadzenia dowodowej kontroli sprzętu wynajętego, przebywającego na wodzie.

§ 21.

Kierownik ośrodka lub osoba odpowiedzialna za jego prowadzenie, zobowiązani są do prowadzenia na terenie ośrodka propagandy bezpieczeństwa.

Kierownik prowadzi akcję informacyjną z kierownictwem kolonii, obozów letnich i Funduszu Wczasów Pracowniczych.

Kierownik kolonii, obozów młodzieżowych lub wycieczek odpowiada za przestrzeganie przepisów bezpieczeństwa przez powierzone mu dzieci lub młodzież oraz ponosi odpowiedzialność za ewentualne niebezpieczne wypadki, powstałe na skutek nieprzestrzegania przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 22.

Kierownik ośrodka jest upoważniony do wynajmowania punktów zbiorowego żywienia, na podstawie umowy określającej warunki eksploatacji. Kierownik ośrodka jest uprawniony do kontroli sprzedaży napojów i w razie stwierdzenia wykroczeń w tym zakresie (sprzedaż napojów alkoholowych powyżej 4,5 proc. mocy), do natychmiastowego zamknięcia punktu zbiorowego żywienia, bez obowiązku odszkodowania najemcy.

§ 23.

Ośrodek winien posiadać zatwierdzony przez prezydium właściwej rady narodowej — regulamin korzystania z urządzeń ośrodka, opracowany na podstawie niniejszego zarządzenia.

Regulamin winien być wywieszony nawiadocznym miejscu.

§ 24.

Zabrania się:

- a) przekraczania przez osoby korzystające z kąpeli granicy oznaczonej bojami czerwonymi (w ośrodkach położonych nad wodami śródlądowymi żeglownymi bojami białoczerwonymi lub białymi z czarnym pasem),
- b) zatrudniania ratowników bez przepisowych kwalifikacji,
- c) wynajmowanie sprzętu osobom, które nie posiadają kart pływackich, nie ukończyły lat 14 (w ośrodkach nadmorskich i położonych nad wodami żeglownymi 16 lat) oraz osobom w stanie nietrzeźwym,
- d) używania sprzętu sportowego w strefie przeznaczonej do kąpeli,
- e) używanie pływającego sprzętu sportowego, gdy na masztach wywieszone są flagi lub kule czerwone,
- f) osobom korzystającym z pływającego sprzętu sportowego zbliżania się do statków, znaków nawigacyjnych, oraz wszelkiego rodzaju urządzeń wodnych,
- g) używania łodzi motorowych bez tłumików lub tłumikami nieszczelnymi,
- h) przeciążania sprzętu pływającego,
- i) kąpeli z jednostki pływającej,

- k) pozostawiania w wodzie po sygnale alarmowym,
- l) korzystania z kąpeli, gdy na masztach wywieszane są flagi lub kule czarne,
- m) wstępu i przebywania w ośrodku osobom w stanie nietrzeźwym,
- n) sprzedaży napojów alkoholowych powyżej 4,5 proc. mocy,
- o) niszczenia urządzeń ośrodka, sprzętu sportowego, zieleni,
- p) niszczenia wydym nadmorskich,
- r) zaśmiecania plaży i dna kąpieliska,
- s) wchodzenia na umocnienia brzegów morskich (ostrogi, opaski itp.),
- t) kąpeli poza miejscami wyznaczonymi na ten cel i oznakowanymi,
- u) przebywania w ośrodkach osobom wywołującym zgrzeszenie publiczne.

§ 25.

Kierownik ośrodka lub osoba odpowiedzialna za jego prowadzenie, odpowiada służbowo i sądownie za ewentualne nieszczęśliwe wypadki, które nastąpiły z tego powodu, że:

- a) nie oznaczono granic ośrodka zgodnie z przepisami,
- b) nie zabezpieczono wyposażenia ośrodka w sprzęt ratunkowy,
- c) nie zabezpieczono odpowiedniej ilości kwalifikowanych ratowników,
- d) nie zabezpieczono dyscypliny pracy ratowników,
- e) nie zabezpieczono aparatury sygnalizacyjnej, ostrzegawczej,
- f) nie zapewniono nadzoru przy wynajmie sprzętu pływającego,
- g) nie wywieszono regulaminu, określającego warunki korzystania z ośrodka,
- h) uruchomiono ośrodek przed komisyjnym stwierdzeniem gotowości eksploatacyjnej.

§ 26.

Prezydium powiatowej (miejskiej — miast stanowiących powiaty) rady narodowej powołują corocznie komisję do oceny ośrodków do gotowości eksploatacyjnej.

W skład komisji wchodzi przedstawiciele: prezydium terenowo właściwej rady narodowej, Szczecińskiego Urzędu Morskiego, względnie Rejonu Dróg Wodnych, właściwej terenowo komendy M.O. oraz wydziału zdrowia.

Komisja po stwierdzeniu, że wymogi niniejszego Zarządzenia zostały spełnione, zezwala na otwarcie ośrodka w określonym przez siebie terminie.

Protokół komisji powinien być stale dostępny dla organów kontrolujących i znajdować się u kierownika ośrodka.

§ 27.

Niniejsze zarządzenie winno stale znajdować się u kierownika ośrodka.

§ 28.

W wypadku braku zorganizowanego ośrodka wycieczkowo-przywodnego, komisja w składzie wymienionym w § 26 winna wytypować zdadne miejsce do kąpeli, a prezydium terenowo właściwej rady narodowej oznakować teren zdalny do kąpeli dla niepływających (o głębokości 1,5 m) oraz uporządkować teren plaży i utrzymywać na nim czystość.

§ 29.

Poza terenem ośrodków lub miejsc wytypowanych do kąpeli należy ustawić tablice z napisami: „kąpiel surowo wzbroniona“.

§ 30.

Nadzór nad przestrzeganiem przepisów niniejszego zarządzenia pełnią organa właściwych terenowo prezydiów rad narodowych, Szczeciński Urząd Morski, Rejon Dróg Wodnych i organa Milicji Obywatelskiej.

§ 31.

Winni naruszenia przepisów niniejszego zarządzenia podlegają w zależności od rodzaju popełnionego wykroczenia, bądź karze grzywny do 3.000 zł wzgl. karze aresztu do 1 miesiąca w myśl art. 10 dekretu z dnia 2.II.1955 r. o te-

renowych organach administracji morskiej (D. U. Nr 6, poz. 35) — bądź karze grzywny nałożonej przez organa M.O. w drodze mandatu karnego w trybie zarządzenia Nr 87 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29.IV.1952 r. (Mon. Polski Nr A-45, poz. 635) lub nakazu karnego na podstawie ustawy z dnia 15.XII.1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454).

§ 32.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 33.

Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia tracą moc:

- a) Rozporządzenie porządkowe Nr 6 Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z dnia 15 maja 1954 roku o bezpieczeństwie osób korzystających z kąpeli na wodach morskich i Zalewu Szczecińskiego oraz użytkowników sportowych jednostek pływających i osób biorących udział w organizowanych wycieczkach morskich (Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 1 czerwca 1954 r. Nr 8, poz. 28),
- b) § 2, § 3, § 4, § 5 i § 33 Zarządzenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 15 marca 1954 r. wydanego w porozumieniu z Zarządem Okręgowym Dróg Wodnych we Wrocławiu w sprawie przepisów bezpieczeństwa ruchu łodzi sportowych i rybackich oraz bezpieczeństwa na plażach i kąpieliskach na wodach śródlądowych (Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 31 marca 1954 r. Nr 4, poz. 12).

Dyrektor Szczecińskiego Urzędu Morskiego
(—) E. Rumatowski

Z-ca Przewodniczącego Prez. W. R. N.
(—) Śledziński Wacław

Dyrektor Rejonu Dróg Wodnych
(—) Romuald Peńczyk

Poz. 31.

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE Nr 9/57

Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z dnia
13 marca 1957 r.

w sprawie nadzoru i wymogów dotyczących stanu bezpieczeństwa dla statków morskich nie objętych technicznym nadzorem instytucji klasyfikacyjnych.

Na podstawie art. 2 ust. 1, pkt. 1, oraz art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35), zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne

§ 1

1. Przepisy niniejszego zarządzenia mają zastosowanie do wszystkich polskich morskich statków z napędem mechanicznym o mocy silnika poniżej 25 KM i bez własnego napędu o pojemności poniżej 20 BRT oraz do wszystkich statków sportowych morskich — nie objętych nadzorem technicznym Polskiego Rejestru Statków lub innej instytucji klasyfikacyjnej i znajdujących się w zasięgu właściwości miejscowej Szczecińskiego Urzędu Morskiego.
2. Przepisy ust. 1 mają zastosowanie również:
 1. do obcych statków morskich, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej,
 2. do polskich statków żeglugi śródlądowej, uprawiających stale żeglugę morską.
3. Przepisy niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do jednostek pływających: Marynarki Wojennej, Organów Ochrony Granic i Milicji Obywatelskiej.

§ 2

1. Za statek morski w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się urządzenie pływające posiadające lub nie posiadające napędu własnego, które jest używane lub ma być użyte do żeglugi morskiej.

2. Dla celów i w rozumieniu niniejszego zarządzenia:
 1. wyraz żegluga oznacza poruszanie się statku po wodzie bez względu na cel, któremu ma służyć.
 2. Nie są statkami:
 - a) wodnopłatowce,
 - b) urządzenia pływające oznakowania nawigacyjnego, nie wymagające obsady załogi,
 - c) umocowane na stałe: pontony pomocnicze, przystanie oraz inne podobne urządzenia pływające,
 - d) rowery wodne, kajaki i tym podobny sprzęt sportowo-płazowy oraz sportowo-wyczynowy,
 - e) tratwy.

§ 3.

W rozumieniu niniejszego zarządzenia rozróżnia się cztery rodzaje żegluga morskiej:

1. żegluga portowa tj. żegluga w granicach portów morskich,
2. żegluga na wodach osłoniętych tj. żegluga na Zalewie Wiślanym, Zalewie Szczecińskim łącznie z Zalewem Kamieńskim i w Zatoce Puckiej do linii łączącej cypel półwyspu Helskiego z cypłem Rewa,
3. żegluga przybrzeżna tj. żegluga w promieniu 20 mil morskich od portu schronienia,
4. żegluga bałtycka tj. żegluga na Morzu Bałtyckim, Bałtach i Kattegacie, do linii 10⁰ południka długości wschodniej oraz przez Kanał Kiloński i Łabę do Cuxhaven.

§ 4.

1. Za statek pasażerski w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się statek przewożący więcej niż trzech pasażerów.
2. Za pasażera uważa się każdą przewożoną na statku osobę, nie należącą do składu załogi oraz nie zatrudnioną w jakimkolwiek charakterze dla potrzeb statku.
3. Dzieci poniżej jednego roku życia nie uważa się za pasażera.

II. Organa inspekcyjne, inspekcje statków, tryb postępowania

§ 5.

Nadzór i kontrolę nad stanem bezpieczeństwa statków objętych przepisami niniejszego zarządzenia sprawuje Szczeciński Urząd Morski przez wykonawcze organa inspekcyjne: właściwych inspektorów okrętowych Urzędu oraz kapitanaty i bosmanaty portów.

§ 6.

Szczeciński Urząd Morski może przekazać w części swoje uprawnienia w zakresie inspekcji instytucjom i organizacjom państwowym i społecznonim lub uprawnionym ekspertom, jednak i w tym przypadku ogólny nadzór i kontrolę przeprowadza Szczeciński Urząd Morski.

§ 7.

1. Statek nie może być używany w żegludze, jeżeli nie ma ważnej karty ewidencyjnej (§ 8 ust. 5) lub zezwolenia na odbycie podróży (§ 8 ust. 7), nie odpowiada przepisany wymogom bezpieczeństwa i nie przestrzega specjalnych warunków żegluga wyznaczonych dla niego.
2. W celu stwierdzenia, czy statek odpowiada przepisany wymogom bezpieczeństwa i specjalnym warunkom żegluga, przeprowadza się inspekcje wstępne, okresowe, dorywcze (okolicznościowe i kontrolne).

§ 8.

1. Inspekcji wstępnej podlega każdy statek nowowbudowany, statek przebudowany lub odbudowany, jeżeli został poprzednio uznany za całkowicie niezdatny do żegluga morskiej, nowonabyty, o ile nie posiada dokumentu bezpieczeństwa (karty ewidencyjnej), oraz statek, który zmienił banderę obcą na polską.
2. Inspekcję wstępną przeprowadza się przed rozpoczęciem żegluga.
3. Inspekcję wstępną obejmuje całokształt stanu bezpieczeństwa statku łącznie z inspekcją podwodnej części kadłuba na doku lub pochylni. Inspekcja ta powinna być wykonana w taki sposób, aby dawała pewność, że

kadłub, wszystkie urządzenia i mechanizmy oraz wyposażenie odpowiadają przepisom i że użytkowa sprawność statku na podstawie przeprowadzonych prób odpowiada pod każdym względem warunkom żegluga, dla której statek jest przeznaczony.

4. Statek, który w myśl ust. 1 podlega inspekcji wstępnej, powinien być zgłoszony do nadzoru i inspekcji w Szczecińskim Urzędzie Morskim przynajmniej na 3 dni przed żądanym terminem inspekcji. Zgłoszenie dokonuje się na formularzu według ustalonego wzoru. Zgłoszony statek zostaje wpisany do ewidencji statków, znajdujących się pod nadzorem Szczecińskiego Urzędu Morskiego.
5. Po przeprowadzeniu inspekcji i uznaniu statku za odpowiadający wymaganiom bezpieczeństwa oraz po ustaleniu dla niego warunków specjalnych dotyczących: rodzaju i zakresu żegluga, dopuszczalnej siły wiatru i stanu morza, ilości pasażerów oraz załogi itp. Szczeciński Urząd Morski wydaje właściwą kartę ewidencyjną. Karta ewidencyjna wydana jest z ważnością dla statków pasażerskich na okres najwyżej jednego roku, dla innych statków na okres najwyżej dwóch lat.
6. Budowa, przebudowa lub odbudowa statku powinna być zgłoszona w Szczecińskim Urzędzie Morskim przed rozpoczęciem robót celem koordynowania czynności inspekcyjnych z postępowaniem prac i prowadzona w sposób odpowiadający wymaganiom i warunkom technicznego bezpieczeństwa (§ 23, § 24).
7. W przypadku konieczności odbycia podróży przez statek, który nie ma karty ewidencyjnej, lub odbycia podróży, warunki, które nie odpowiadają warunkom posiadanej karty ewidencyjnej, Urząd Morski po przeprowadzeniu inspekcji i ustaleniu wymagań i warunków dla danej podróży, może wydać jednorazowe zezwolenie na odbycie podróży. W zezwoleniu należy wymienić cel i rodzaj podróży, jej termin oraz wyznaczone specjalne wymagania i warunki.

§ 9.

1. Inspekcji okresowej podlega każdy statek i to: statek pasażerski co rok, statki inne co najmniej co dwa lata.
2. Inspekcja okresowa obejmuje całokształt stanu bezpieczeństwa statku łącznie z inspekcją podwodnej części kadłuba na doku lub na pochylni. Inspekcja ta powinna być wykonana w taki sposób, aby dawała pewność, że stan statku jest zadowalający, odpowiada przepisany wymogom bezpieczeństwa i że statek jest nadal zdatny do żegluga, do której jest przeznaczony.
3. Statek, który podlega inspekcji okresowej powinien być zgłoszony do inspekcji przynajmniej na 3 dni przed upływem terminu ważności karty ewidencyjnej. Po przeprowadzeniu inspekcji i uznaniu, że statek nadal jest zdatny do żegluga, do której jest przeznaczony — ważność karty ewidencyjnej zostaje odpowiednio przedłużona.

§ 10.

1. Inspekcji dorywczej (okolicznościowej) podlega statek w przypadku:
 1. uszkodzenia kadłuba, urządzeń, mechanizmów lub wyposażenia wskutek burzy, zderzenia, pożaru lub z innych przyczyn — mogących wpłynąć na bezpieczeństwo statku,
 2. każdej zmiany w kadłubie lub urządzeniach statku, która może wpłynąć na stan jego bezpieczeństwa,
 3. dokonania poważniejszych napraw lub remontów,
 4. jeżeli inspekcji zażąda Izba Morska, armator, kierownik statku albo zakład ubezpieczeń, w którym statek jest lub ma być ubezpieczony.
2. Inspekcja dorywcza w zależności od okoliczności i faktycznej potrzeby może obejmować całokształt spraw, bezpieczeństwa statku lub tylko część tych spraw. Jeżeli inspekcja dorywcza obejmuje całokształt stanu bezpieczeństwa statku (§ 9 ust. 2), to zastępuje najbliższą inspekcję okresową. Każda inspekcja dorywcza powinna być tak wykonana, aby dawała pewność, że statek jest nadal zdatny do żegluga, do której jest przeznaczony.

§ 11.

1. O uszkodzeniu statku wskutek burzy, zderzenia, pożaru oraz w przypadku dotknięcia przeszkody podwodnej — armator lub kierownik statku powinien bezzwłocznie zawiadomić Szczeciński Urząd Morski a w przypadkach nagłych Kapitanat Portu.
2. Do czasu przeprowadzenia inspekcji i uznania, że statek

jest nadal zdalny do żeglugi, ważność karty ewidencyjnej ulega zawieszeniu.

§ 12.

1. Po przeprowadzeniu jakichkolwiek inspekcji w zakresie bezpieczeństwa statku nie wolno dokonywać zmian dotyczących kadłuba, urządzeń lub wyposażenia w zakresie spraw objętych inspekcją bez wiedzy i zgody organu inspekcyjnego.
2. Jeżeli po przeprowadzeniu inspekcji zajdzie konieczność dokonania zmian w kadłubie, urządzeniach lub wyposażeniu statku, które mogą wpłynąć na stan jego bezpieczeństwa, armator lub kierownik statku obowiązany jest o zamiarze lub dokonaniu zmian bezzwłocznie zawiadomić Szczeciński Urząd Morski a w przypadkach nagłych Kapitanat Portu.

§ 13.

1. Po otrzymaniu zgłoszenia statku do inspekcji (§ 3 ust. 4, § 9 ust. 3, § 11 i 12 ust. 2) Urząd Morski zarządza inspekcję i powiadamia armatora lub kierownika statku, który obowiązany jest w terminie i miejscu określonym przez Urząd Morski (w miarę możliwości uprzednio uzgodnionym) przedstawić statek do inspekcji.
2. Podczas inspekcji powinien być obecny armator względnie jego przedstawiciel.
3. Niewykonanie przepisu zawartego w ustępie 1 i 2, niezależnie od sankcji karnych, przewidzianych w § 29 niniejszego rozporządzenia, pociąga za sobą obowiązek pokrycia kosztów udaremnionej inspekcji.

§ 14.

1. W przypadkach wymaganych zakresem inspekcji należy na żądanie Urzędu Morskiego:
 1. opróżnić statek na czas inspekcji,
 2. wykonać roboty konieczne dla przeprowadzenia inspekcji, jak dokowanie lub postawienie statku na pochylni,
 3. dokonać specjalnych czynności na statku w celu sprawdzenia stanu kadłuba lub urządzeń statku, jak rozbiorę wskazanych urządzeń lub oszalowania, przygotowanie urządzeń, instalacji i sprzętu do przeprowadzenia zarządzonych prób itp.
2. Koszty związane z wykonaniem wymienionych w ust. 1 robót i czynności ponosi armator.

§ 15.

1. Jeżeli statek będący pod nadzorem Szczecińskiego Urzędu Morskiego i posiadający kartę ewidencyjną wydaną przez ten urząd znajduje się na wodach podległych właściwości innego urzędu morskiego, to w przypadku:
 1. upływu terminu ważności karty ewidencyjnej (§ 9 ust. 3),
 2. uszkodzenia wskutek burzy, zderzenia, pożaru oraz dotknięcia podwodnej przeszkody (§ 11),
 3. konieczności dokonania remontu lub zmian w kadłubie, urządzeniach lub wyposażeniu statku (§ 12 ust. 2), statek powinien być zgłoszony do inspekcji okresowej względnie dorywczej (okolicznościowej) w urzędzie morskim właściwym dla miejsca pobytu statku. Po powrocie takiego statku na wody macierzyste należy zawiadomić o zaistniałym fakcie Szczeciński Urząd Morski i przedstawić ewtl. przedłużoną kartę ewidencyjną w celu poczynienia odpowiedniej adnotacji w ewidencji statku.
2. Przepisy ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie w odniesieniu do statków podlegających nadzorowi innych urzędów morskich, a przebywających na wodach podległych Szczecińskiemu Urzędowi Morskiemu.

§ 16.

Inspekcje kontrolne są przeprowadzane w czasie pomiędzy przepisnymi inspekcjami okresowymi każdorazowo, gdy organa inspekcyjne (inspektorzy okrętowi Urzędów Morskich oraz Kapitanaty, Bosmanaty Portów) uznają to za konieczne, szczególnie przed wyjściem z portu — w celu sprawdzenia ogólnego stanu bezpieczeństwa statku a w szczególności:

1. czy statek posiada ważną kartę ewidencyjną,
2. czy od czasu wystawienia (lub przedłużenia) karty ewidencyjnej nie zaszły zmiany, które by wpływały ujemnie na stan bezpieczeństwa statku,

3. czy stan wyposażenia statku jest zgodny z kartą ewidencyjną,
4. czy stan i kwalifikacja załogi są zgodne z kartą ewidencyjną,
5. czy ilość pasażerów nie przekracza liczby, podanej w dokumentach żeglugowych danej jednostki,
6. czy statek nie jest przeładowany,
7. czy przestrzegane są zgodnie z kartą ewidencyjną specjalne warunki żeglugi jak rodzaj żeglugi, stan morza, siła wiatru itp.,
8. czy przestrzegane są wszelkie inne przepisy i zarządzenia dotyczące bezpieczeństwa statku i życia ludzkiego na morzu.

§ 17.

Na wezwanie organu inspekcyjnego należy niezwłocznie przedstawić statek do inspekcji, przedłożyć posiadane dokumenty (w szczególności kartę ewidencyjną) i udzielić wszelkich informacji o stanie statku.

§ 18.

W razie stwierdzenia przez inspekcję, że statek nie odpowiada wymaganiom bezpieczeństwa organ inspekcyjny zatrzyma statek, a Urząd zabroni użycia statku do czasu usunięcia braków, jeżeli usunięcie braków będzie możliwe.

§ 19.

Od decyzji Szczecińskiego Urzędu Morskiego służy armatorowi lub kierownikowi statku w ciągu 14-tu dni od dnia doręczenia decyzji — prawo odwołania za pośrednictwem Urzędu do Ministerstwa Żeglugi.

§ 20.

1. Koszty inspekcji wstępnych (§ 8), okresowych (§ 9) i dorywczych (okolicznościowych) (§ 10) oraz koszty wystawienia i przedłużenia karty ewidencyjnej obciążają armatora statku.
2. Wysokość kosztów inspekcji określa oddzielna taryfa.
3. Za inspekcje kontrolne (§ 16) nie pobiera się opłat.

§ 21.

1. Inspekcje powinny być przeprowadzone możliwie bez uszczerbku dla eksploatacji statku, jeżeli stan jego bezpieczeństwa na to pozwala.
2. Zatrzymanie statku w celach inspekcji lub w myśl § 18 nie uzasadnia jakichkolwiek roszczeń do organu inspekcyjnego.

§ 22.

1. Szczeciński Urząd Morski może w każdym poszczególnym przypadku zwolnić statek od obowiązku wypełnienia niektórych warunków bezpieczeństwa wymaganych przepisami niniejszego rozporządzenia, o ile uzna, że ze względu na rodzaj i warunki podróży stosowanie tych wymagań jest nie celowe lub zbędne, lub w razie potrzeby je obostrzyć.
2. Zastosowanie przepisu ust. 1 powinno być uwidocznione w wystawionej przez Urząd karcie ewidencyjnej.

III. Wymogi bezpieczeństwa statku.

§ 23.

Statek odpowiada wymogom bezpieczeństwa jeżeli czyni zadość wymaganiom i warunkom, ustalonym dla tego statku na podstawie przepisów w zakresie:

1. budowy kadłuba,
2. wolnej burty,
3. stateczności,
4. urządzeń maszynowych,
5. Urządzeń pokładowych, sterowych i kotwicznych,
6. świateł i środków sygnałowych oraz wyposażenia nawigacyjnego i pokładowego (bosmańskiego),
7. środków ratunkowych,
8. środków przeciwpożarowych,
9. urządzeń pasażerskich.

§ 24.

Dla ustalenia wymagań i warunków, o których mowa w § 23, mają odpowiednie zastosowanie:

1. Techniczne przepisy Polskiego Rejestru Statków wydane dla statków objętych jego nadzorem klasyfikacyjnym.
2. Przepisy technicznego nadzoru jachtów morskich, wyda-

ne przez WKKF Szczecin i zatwierdzone przez Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego — po ich ukazaniu się.

3. Rozporządzenie porządkowe Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z dnia 19.III.1946 r. ws prawie zmiany rozporządzenia Dyrektora Urzędu Morskiego z dnia 7.VI.1935 roku o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków wraz z późniejszymi uzupełnieniami i z odpowiednim uwzględnieniem i zastosowaniem przepisów.

§ 25.

Minimalną obsadę załogi dla poszczególnych statków, do czasu wydania nowych przepisów w tym przedmiocie, powinny stanowić:

- w żeglugach portowych i na wodach osłoniętych oraz w żegludze przybrzeżnej w podróżach nie trwających dłużej niż 6 godzin — jedna zmiana, włączając kierownika statku i kierownika maszyn, w ilości niezbędnej dla obsługi wszystkich stanowisk i funkcji podczas żeglugi i manewrów statku,
- w żegludze przybrzeżnej w podróżach trwających ponad 6 godzin i w żegludze bałtyckiej dwie zmiany — nie licząc kierownika statku i kierownika maszyn,
- dla statków rybackich — ilość załogi określona zarządzeniem porządkowym Dyrektora Morskiego Urzędu Rybackiego w Gdyni z dnia 6 listopada 1949 r. w sprawie składu załóg mniejszych morskich statków rybackich (Gd. Dz. Woj. 1949 r. nr 23).

§ 26.

Przy obsadzaniu poszczególnych stanowisk personelu kierowniczego, do czasu wydania nowych przepisów w tym przedmiocie, należy posługiwać się w zależności od rodzaju żeglugi i rodzaju statku następującymi przepisami:

- rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 9 marca 1949 r. w sprawie kwalifikacji kapitanów i oficerów na polskich morskich statkach handlowych (Dz. U. Nr 21 poz. 140),
- rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 16 listopada 1951 r. w sprawie kwalifikacji personelu kierowniczego na polskich morskich statkach handlowych w żegludze portowej i osłoniętej (Dz. U. Nr 66, poz. 463),
- zarządzenia Ministra Żeglugi Nr 182 z dnia 27 października 1956 r. w sprawie kwalifikacji oficerów i rybaków polskich morskich statków rybackich — po wejściu jego w życie,
- zarządzenia porządkowego Nr 23 Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z dnia 30 listopada 1956 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych dla uzyskania zezwolenia na prowadzenie małych statków rybackich (Dz. U. W.R.N. w Szczecinie Nr 1/57 poz. 4).

§ 27.

W przypadku nie posiadania przez petenta dyplomu lub świadectwa upoważniającego zgodnie z przepisami wymienionymi w § 26 do zajmowania danego stanowiska, Urząd Morski może wydać specjalne tymczasowe zezwolenie na zajęcie tego stanowiska, o ile uzna kwalifikacyjną praktykę petenta za wystarczającą.

§ 28.

Motorówki mniejsze, które posiadają urządzenie do regulowania pracy silnika doprowadzone do stanowiska sternika, mogą być zwalniane od obowiązku utrzymywania od-

dzielnej obsługi silnika, o ile kierownik motorówki jest obeznany z obsługą silnika i posiada na to specjalne zezwolenie Urzędu Morskiego.

Publikacje:

V. Przepisy końcowe.

§ 29.

- Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego zarządzenia porządkowego, podlega na podstawie art. 10, dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej — karze aresztu do jednego miesiąca lub karze grzywny do 3.000 zł.
- W sprawach o wykroczenia wymienione w ust. 1 orzeka urząd morski w trybie postępowania karno-administracyjnego.

§ 30.

Niniejsze zarządzenie porządkowe wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy w przedmiotach uregulowanych w niniejszym zarządzeniu.

Dyrektor
E. Rumatowski

Publikacje:

Poz. 32.

ORZECZENIE

Okręgowej Komisji Kontroli Zawodowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 29.XI.1956 r. w sprawie Janusza Buchholza.

Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie w składzie:

Przewodniczący kompletu orzekającego: prof. dr Aleks. Kulikowski.

Członkowie: ob. mgr Lidia Bączyńska, ob. Regina Grabowska.

Przy udziale Rzecznika Okręgowego: prof. dr Eugeniusz Łempickiego po rozpoznaniu na posiedzeniu w dn. 29.XI.56 r. sprawy ob. mgr Janusza Buchholza obwinionego o to, że: przepakowując lek wadliwie przepisał datę ważności w granicach 3-ch miesięcy.

O r z e k i a

uznaje za winnego mgr Janusza Buchholza zam. w Nowogardzie popełnienia wykroczenia zawodowego wyżej opisanego i na mocy art. 4(1) ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 332) skazuje go na:

- karę upomnienia obostrzoną ogłoszeniem w Woj. Dz. Urzędowym,
- kosztami postępowania obciąża się: obwinionego.

U z a s a d n i e n i e

Obwiniony mgr Buchholz został skazany tylko na karę upomnienia ze względu na dobrą opinię i sumienne wywiązywanie się z obowiązków przez cały okres pracy. Pomyłka w przepisaniu daty ważności leku jak stwierdzili biegli, nie miała bezpośredniego wpływu na zgon dziecka gdyż jak wykazała analiza nie stwierdzono śladów toksycznych obcych. Wobec powyższych komplet orzekający postanowił jak wyżej.

Przewodniczący: (—) Kulikowski

Członkowie: (—) Bączyńska, (—) Grabowska

Adres Redakcji i Administracji: Prezydium Woj. R. N. — Szczecin, Wały Chrobrego 4.
Redakcja i Administracja: pokój 202 (I p.). Tel. 59-19.

Warunki prenumeraty oraz cennik ogłoszeń:

O D B I O R C A :

Prenumerata roczna 1 egz. — 18 zł.

Prenumerata półroczna 1 egz. — 10 zł.

Cena pojedynczego egzemplarza do 4-ch stron druku — 0,90 zł, przy większej ilości druku o 0,30 zł więcej od każdej strony drukowanej.

Ogłoszenia o zagubieniu dokumentów — ryczałt 10,50 zł, za każdy następny dokument pobiera się opłatę w wys. 1,50 zł.

Prenumeratę i należność za ogłoszenia uiszczać z góry na konto Prez. Woj. R. N. do N.B.P. II Oddział Miejski Nr 1412—95/1—214 część 15, dz. 5, poz. 19.

Rękopis otrzymano dnia 4. V. 57 Złożono dnia 7. V. 57. Podpisano do druku dnia 9. V. 57. Druk ukończono 13. V. 57

Szczec. Al. W. P. 128 — 2281 4-5-57 1100 A4x2 X-4